

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa derelictionem Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

ei omnibus inimicis. Si ergo Filium suum Deus gloriosum fecit per afflictiones, quis de immensa bonitate ejus cogitet, eum servulis suis imitantibus filium, in adversis non etiam patientiæ coronas parare? non cadit hoc in Deum, qui prope est omnibus afflictis, & liberat humiles Spiritu.

VIII. Tertium est, Christum, teste S. Cypriano, hanc ærumnam subiisse non tam exempli causa: quàm ut mereretur nobis protectionem & consolationem divinam. Quantumvis enim quis desolatum se videat, nunquam tamen tam solus erit, quàm fuit Christus: & cui desunt omnia, Christus tamen, magis omnibus destitutus, ei non deest, omnem defectum nostrum supplendo, & favorem divinum sua nobis derelictione conciliando, ut egeni non simus. Hic est ergo sensus verborum ejus: Deus meus, memento causæ, quare me dereliqueris: quæ est, ut nemo deseratur à te. Per hanc meam derelictionem commendo tibi omnes, ex tua permissione afflictos. Recipe illos, protege illos, fove illos, glorifica illos, sicut me glorificas. Verè enim anima nunquam dignior & gloriosior esse potest in oculis Dei, quàm cùm videtur derelicta à sua divina Majestate.

EXERCITIUM

Circa derelictionem Domini.

I.

Multitudinem tribulationum Christus verbo prodit,

O Vere Consolator cordium tribulatorum, spes dejectorum Spirituum, fidelissime amator animarum, Jesu, quies & consolatio omnium languentium, debiliū, ac derelictorum! quodnam est hoc pelagus afflictionum, in quibus te positum video, ut rupto illo mirabili tuo silentio, te cogat in verba, quæ innuant fatiscere tuam invictam patientiam? Esne fortasse tu, Jesu animæ meæ, sicut ego sum, qui qualibet afflictione à te mihi immissa, puto me jam esse in fundo maris, è quo despero emergere, tanquam homo exiguæ fidei? At si animo tranquillo velim ire per hoc mare, quod me vis transire, te statim invenio, qui me inde siccis pedibus educis: & cùm sis vera tranquillitas meorum fluctuum, modò te video tam defessum in tuis, ut præ admiratione vix habeam spiritum.

tum. O divine ac mitis Agnelle! qui haecenus tam quietus fuisti ac patiens, omnes tuos dolores abscondens in corde afflicto, sine querela & contradictione, quidquid facere te vellent, subjiciendo te omnibus tormentis & injuriis; nunc tandem loqueris, ac profiteris afflictionem, quam pateris, cum suspiriis tam miserabilibus, ac verbis tam teneris Patrem compellans. Certè hoc non venit aliunde, quàm quòd, sicut Psalmus habet, veneris in altitudinem maris afflictionum, angoris ac derelictionis, ut non sit, ubi subsistas, & plus pati non possis humanitus. O qui te posset consolari, Jesu amor, & vita animæ meæ! ô qui posset sublevare mœrorem ac dolorem, quem pateris! Implevisti, Domine, quod per Prophetam prædixeras: *Torcular calcavi solus, & de gentibus non est vir mecum.* Is. 63. v. 3.

II. O quantum tibi debeo, Consolator mi? quando poterò respondere aliquo modo amorì, quem mihi exhibes? non enim fortuitò devenisti in extremam istam afflictionem, sed eam ultro suscepisti pro me: non coactus externa vi, sed amore ab omnibus derelictus es. Ac nisi prohibuisses, Angeli te defendissent, stellæ cecidissent è caelo, elementa turbata fuissent, omnes creaturæ conspirassent ad liberandum te ex hac afflictione; sed amor tuus divinus, qui omnes actiones tuas gubernat, sic voluit, & ipse solus effecit, ut tu patereris hæc, & ad extremam desolationem venires; ac tu magis meam necessitatem, quàm tuos dolores attendens, tibi soli reservasti hoc genus patiendi, ut patereris absque omni solatio, ne quisquam alius ita patiatur: nam omnibus afflictis ades, & quò se quis magis putat esse desertum, eò tu es ipsi præsentior. Adoro hunc amorem, qui sic nos consolatur: adoro hanc voluntatem tam studiosam mei auxiliì.

III. Quid fieret me, Deus meus, si tu non ita fuisses pro me? sed quis ego sum, & quis tu, ut sic aestimes meas necessitates, & propter illas tuam sanctissimam humanitatem sic affligas? nòsti bene, mi Jesu, quanta sit inæqualitas inter te & me; & nihilominus in tua bonitate & amore invenisti modum juvandi me tanto tuo dispendio. Adoro te, Magister mi, ac pastor divine, quia tanto labore tuo me docere voluisti, quòd omnia possim à te sperare, licet non merear; & quòd infinito amore ac bonitate sis ad omnia

A a a a

mihi

mihi præstanda. Quænam ergo mihi superest excusatio, si te non amem toto corde, & non serviam tibi totis viribus, & repudiem omne humanum solatium? in omni re, bone Jesu, es infinitus, liberalis, magnificus: in amando, in ignoscendo, in expectando, in supportando me & ingratitude meam, in patiando pro me sine solatio & auxilio, ut soli tibi debeam omnia. O quàm essem inops & miser, si meum bonum & remedium constituisses in alio quàm in te! quia non potest inveniri alia tam larga & amore plena voluntas, quæ faceret meâ causâ, quæ tu fecisti.

*Destitutus
est omni
prorsus
solutio,*

IV. Tu acceptasti ultro ordinationem Patris tui, ut in hanc derelictionem venires, & sustentasti Humanitatem tuam in ea, beatitudinem debitam illi suspendens, ne quidquam in corpus redundaret solatii: nec voluisti, ut vel Angelus de cælo veniret, afferens aliquid consolationis, ut in horto factum est. Adduxisti ad pedem crucis tuam sanctissimam Matrem, plenam dolore, ut inde tuus cresceret: permisisti fugere Apostolos, ne te defenderent, vel tibi assisterent: voluisti, ne quidquam exhiberetur tibi consolationis vel gratitudinis ab his, quibus bene feceras: abscondisti potentiam tuam, ut te tanquam infirmum opprimerent inimici, & tractarent pro libitu. Solus absque compassione, absque socio, qui consolaretur, absque lumine solis, absque memoria miraculorum atque doctrinæ tuæ; nudus ut latro, impostor, seditiosus, turbator patriæ, & omnium sceleratissimus, pendere voluisti in cruce, nullo solatio à cælo, nec à terra; totus lacer & saucius, plenus dolore lethali in omni parte corporis, derelictus ab omnibus, ab ipso etiam Deo Patre: quæ omnia licet ultro elegeris, tam acerbam tamen fuerunt, ut alta suspiria vocésque ad Patrem elicerent. O Deus cordis mei! ô bonum animæ meæ! ô solatio afflictorum! ô refugium derelictorum! quomodo mihi est in corde & visceribus meis, cum te sic desolatum intueor? Nescio loqui, mi bone Jesu! desidero colliquescere sensu, lacrimis, amore, & aperire tibi cor meum, ut videas, an aliquid in eo sit, unde possis habere solatium. Desidero jam, cum tibi omnia desunt, saltem non desse meum hunc pauperem spiritum, & amorem hunc, flaccidum licet ac frigidum. Accende tu eum, Deus meus, ut sentiat, quid patiaris,

patiaris, ac te amet, complectatur, affigatur cruci, ut juvet te sentire tuos immensos dolores. O gloria & opulentia cordis mei, tibi loquuntur interiora mea. Dilata, extende hanc animam, ut sentiat, ut intelligat, ut amet, ut consumatur in eo, quod videt in te unice merito amorem hujus animæ.

V. Desidero, Deus meus, non discedere ab ista cruce, sed ^{1 quo es} fugere à me ipso; quia video me talem coram te, & quia hæc tua ^{tu desens} derelictio est mea gravis reprehensio. Estne possibile, Domine, ^{desolationes} ut audeam queri, quando deest mihi divina tua consolatio, cum ^{tua pa-} videam te pro mea salute sic debuisse desolari? Insuper eò miseria ^{tienter fer-} devenio, ut quando subtrahis mihi suavitatem gustus tui, putem te mei oblitum; cumq; tunc studiosius quærere deberem auxilium tuum, convertar ad terrena solatia. Fugio crucem tuam, diffido Bonitati tuæ, cum videam te clamare ad Patrem tuum, bibere acetum, perseverare in cruce, donec impleas, quod tibi præcepit, & in ea pati immensos dolores & mortalem agoniam, donec exspires. Quando me consolaris, sum valde liberalis in promissis, offero me ad patiendum, resigno me in tuam voluntatem; peto crucem, ut tibi similis fiam. Sed cum abscondis dulcedinem tuam, & mihi das, quod in consolatione ardentem petieram, statim puto te mei oblitum, à me recessisse, & me esse extra gratiam tuam, & exhaustam misericordiam tuam. Quomodo, Jesu animæ meæ! tunc non cognosco, te in hac desolatione non desisse esse Filium, nec imminutos thesauros gratiæ & magnitudinis tuæ? ô quàm miser sum! quàm infirmus, terrenus, inconstans! quàm ignarus, & ingratus beneficiis tuis! quàm usurarius est amor, quem erga te habeo! quàm infidelis tibi, cui tam sum obligatus! Perfice, Domine, & purifica amorem hujus animæ. In omnibus, quæ facio, Domine animæ meæ, sum similis mihi ipsi, terrenus, abjectus & vilis: & tu, Deus meus, in omnibus quæ facis, es purissimus, & similis tibi ipsi, liberalis, bonus, amans & verus amicus ingrati hujus animæ. Non est opus, ut potentia utaris ad me evertendum; quando me puto firmissimum esse, si tu parùm abscondas radios tuos, quælibet cogitatio, quælibet contradictio vel tentatio me dejicit ac facit, ut gratiosa præsen-

tiæ tuæ & misericordiæ diffidam. Confiteor tibi, Redemptor meus, me nihil esse, nihil posse: ita sum natus, ita fui & sum hucusque ante te. Sed tua virtus, ô Deus meus! potest corroborare debilitatem meam.

*Confusio de
vita male
transacta.*

VI. O misericordia infinita! quanto pudore adsto coram te, quando recordor alterius majoris miseriæ, in qua vixi tanto tempore, te non amando, nec desiderando, nec patiando pro te, neque intelligendo, quid sit hæc interna desolatio, occupatus & inebriatus vanitate, & gustu peccati ac mundi: quæ me procul abstinabant à te & gratiâ tuâ, nihil horum sentientem! O mi bone Jesu! quàm longè abfui à te! quomodo recessi ab hac divina pulchritudine tua, tam antiqua, tam nova! Hæc sunt, quæ te Domine, adegerunt in hanc derelictionem. Ego, Deus miserationum, deberem sic destitui gratiâ tuâ & omnibus creaturis, quia te dereliqui & offendi; ac totus mundus deberet armari contra me: sed tu, Domine, benignior es erga me, quàm erga teipsum; ac desolaris, ne ego desoler. Ignosce, Jesu animæ meæ, huic tuæ creaturæ, quidquid feci contra te, ut in hunc statum venires. Ad te, ô Pater misericordiarum, revertor; suscipe me, Deus totius consolationis: protege me pietate tua, ne frustra sit in me tantus dolor, ac tantus amor.

*Derelictio
Christi nos
roborat ad
resistendum
adversis.*

VII. O Jesu derelictæ, refugium orphanorum ac desolatorum: amor tuus me docet, ab hac derelictione tua provenire mihi omne robur, ad resistendum adversis. Quid erit me, si derelictio tua me deserat? Sed tu vere auxiliator meus, quem admodum doloribus tuis redemisti mea supplicia, & mihi vitam donasti, sic tua derelictione meruisti, ut Pater æternus me non deserat; & quantò sum afflictior, tantò sit ipse misericordiâ suâ mihi propinquior. O Jesu, lux animæ meæ! illumina oculos meos in tempore tribulationis; quam cum conveniat me subire, noli attendere timiditatem infirmitatis meæ. Per hæc derelictionem te oro, Domine, non ut me non tribules, sed ut in tribulatione me non deseras, ac doceas me in illa te quærere, velut unicum remedium animæ meæ; ne debiliter in fide, nec deficiam in servitio tuo, nec extra te quæram solatium, & accipiam a manu tua sanctissima,

atissima, quidquid mihi porrexerit. Humilia me tunc, & conforta me: solare me, ut pati possim, & perseverem in patiando usque ad mortem. Et quoniam hoc totum est opus tuæ derelictionis ac manûs omnipotentis, fac in me, quidquid potest misericordia tua: vides enim sine gratia tua nihil omnino me posse. Glorificeris, amor triumphans, in infirmitate mea; quia in parvis & abjectis ostendis majorem potentiam ac bonitatem. Exaudi me misericorditer, bone Jesu, sincere amice, & unicum refugium hujus animæ!

O Mater sanctissima, & Virgo perpetua! quæ vidisti, ac sensisti extremam afflictionem Unigeniti tui, tanquam fidelissima ancilla & socia laborum ejus, sis advocata mea in die desolationis; sustenta meam fidem, & fave debilitati meæ. O Curia cælestis! qui transivisti per hæc omnia victores ac triumphantes, compatimini nobis, qui adhuc sumus in conflictu, & impetrate mihi gratiam perseverandi usque ad mortem.

Æ R V M N A XLIX.

Sitis Christi.

I.

Olent ægroti præparatis syrupis, medicinâ, & sanguinis educatione curari: sique nimis teneri sint & lactentes, nutritibus dantur syrupi & medicinæ, ut lacte puriore abundant. Infirmata natura humana originali peccato, medicinæ ferendæ non erat. Dominus igitur se fecit ejus nutritium: *Et ego inquit per Prophetam, quasi nutritius Ephraim, Os. c. 12. portabam eos in brachiis meis; & nesciverunt, quod curarem eos. v. 3.*

Quia pro suo erga peccatores amore, admovit eos pectori suo, & uberibus bonitatis ac misericordiæ suæ nutrit, susceptâ in se curâ, mittendo sanguinem, & sectionem sui corporis admittendo, ut virtute sui purissimi sanguinis, pro nobis effusi, sugentes ejus gratiam, dulcedine beneficiorum suorum educemur. ipso interim syrupis ex aceto & felle potato, quod nobis fuerat ebibendum pro medicina corrupti gustûs nostri, quo cælum perdidimus. Reservavit sibi hoc

Aaaa 3

Dominus